

PUNT DE VISTA

Hauria pogut ser, però no va ser

Portem més de 100 dies de conflicte per la invasió de Rússia a Ucraïna. Més de 5 milions de refugiats. Més de 30.000 morts. A aquestes alçades, ningú no ha donat un perquè de l'origen d'aquest conflicte. El present i futur són incerts. Especular amb solucions i terminis del conflicte és impossible. Hem de llegir el passat (història), on podem trobar informació que ens pugui aportar alguna resposta amb un perquè del conflicte.

El setembre del 1991 l'URSS (Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques) reconeix la independència de dotze repúbliques soviètiques. El 8 de desembre del 1991, Mikhaïl Gorbatxov proclama la dissolució de l'imperi soviètic de l'URSS, de manera que Rússia queda com una sola república soviètica.

Després de la Segona Guerra Mundial (1945), l'URSS es va convertir en un poder indiscutible a escala continental i global per la seva superioritat demogràfica i militar. Poc després, començaria la guerra freda, amb un afany de verbalitzar l'hegemonia militar mundial enfront dels Estats Units. L'immobilisme polític i l'absència de reformes van portar l'URSS a una escalada politicomilitar desenfrenada envers els Estats Units. El resultat: el 1989, la crisi econòmica de Rússia va ser devastadora. El 1991 l'URSS posa fi al Pacte de Varsòvia amb la dissolució dels òrgans de gestió, activitats i compra d'arsenal militar envers els seus països aliats.

Rússia, geogràficament, forma part del continent europeu. Els seus ciutadans se senten europeus.

JOAN BUSCÀ I AMBRÓS

Economista

La majoria de les relacions econòmiques i comercials de Rússia són amb Europa, no amb l'Àsia. Era el moment que Europa convidés Rússia a formar part de la Comunitat Europea? Els Estats Units no veien amb bons ulls aquesta opció i per això es van afanyar a incorporar països europeus a l'estructura de l'OTAN, apropant així la seva influència a les fronteres de Rússia. Amb aquesta hipòtesi, tal volta ara no tindriem conflicte. Hauria pogut ser, però no va ser.

Rússia, geogràficament, forma part del continent europeu

MAR PÉREZ
Teòloga biblista

LA SAL DE LA TERRA

«L'altre Déu» (segona part: l'amenaça)

El pas del plany a l'amenaça comporta aprendre a viure sense certes ni seguretats. Déu no fa res per treure'ns del pou del dolor i la desesperança, i la pietat no protegeix de res. Hi ha els qui creuen que el seu dolor té sentit perquè participen del martiri de Crist, però jo no puc ni pensar que Déu em pugui fer patir; d'altres parlen del patiment del just, però de Just només ho és Jesús de Natzaret. Per això, solament es pot acceptar que l'amenaça de l'atzar plana, ens agradi o no, sobre les nostres vides.

A més, l'amenaça no només recol·loca els valors existencials, sinó que provoca terratrèmols en les amistats, moltes de les quals queden tocades per sempre. Incorporar l'amenaça a la pròpia vida és un perill per a molta gent que no suporta

la inseguretats, o que s'aferrin a un sistema retributiu que garanteixi la seva felicitat. Són com els amics de Job, aquells que quan els comences a explicar els efectes secundaris de la quimioteràpia canvien de tema, quan els parles amb un fil de veu de la teva fragilitat li treuen foc per sufocar la seva por; són els qui no s'adonen del teu aspecte i intenten fer-te creure que no estàs tan malament; són els qui s'allunyen perquè els produeixes pànic només d'imaginar-te, perquè temen el contagi de l'amenaça. Hem d'intentar mirar-los amb tendresa més que veure'n les

Déu no és un amulet
que ens protegeix
de la malaltia

febleses. Però també és cert que només els amics veritables són els que saben suportar la presència tangible del dolor i la desgràcia al nostre costat sense fugir i en silenci, són els que saben passar per damunt de les seves pors per abraçar-nos enmig de l'horror, fent seu el nostre dolor.

L'amenaça rosega constantment l'ànima i l'enfonsa en la més terrible de les solituds. És com la lepra que va fent malbé a poc a poc el cos: ja no es pot comptar amb Déu com a guardià dels nostres mals; Déu no és un amulet que ens protegeix de la malaltia, el dolor o la mort. Cal incorporar també que no es tracta d'una injustícia, perquè si no, Déu seria com diu l'autora: un malvat llop sàdic contra el qual, i amb raó, Job intenta un judici.